

Szolnok, 1908. április 29. – Budapest, 1986. december 26.

Nagypolgári családból származott, apja nagykereskedő volt. Az elemi és a kereskedelmi középiskolát Szolnokon végezte, majd különbözeti és az érettségi vizsgát Budapesten tett. 1934-ben elvégezte a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karát. Később Berlinben egy évig alkoholgyógyészetet hallgatott, majd Grenoble-ban közgazdaságtant tanult. A harmadik évben munkásként dolgozott egy nagy genfi borkereskedelmi cégnél. Hazatérése után édesanyja mellett a tizennégy főt foglalkoztató szolnoki Hungária Rum- és Likörgyár társtulajdonosa, emellett bor-, sör- és szeszeskereskedelemmel foglalkozott 1945-ig. 1935-től 1944-ig a szolnoki kereskedelmi társulat elnöke, később az Országos Magyar Kereskedelmi Egyesülés elnöki tanácsosa. 1942-ben a likörgyárát hadiüzemmé nyilvánították; 1500 pengő kivételével a gyár egyéves jövedelmét felajánlotta az Országos Hadigondozó Szövetség számára a hadiárvák támogatására. 1942. október 5-től 1943. október 25-ig frontszolgálatot teljesített, tolmács volt egy magyar–német ezrednél Ukrajnában.

1938-ban lépett be a Független Kisgazdapártba. A német megszállás alatt részt vett az ellenállási mozgalomban. 1944. október elején Szolnokról elmenekült a fővárosba. Felhasználva a Horthy családhoz fűződő kapcsolatát (együtt vívott a kormányzó fiaival), az ő közvetítésével jött létre Horthy Miklós kormányzó, Tildy Zoltán és Szakasits Árpád 1944. október 11-i találkozója. Zsidókat bujtatott és élelemmel látta el őket; 1945. január 11-én a nyilasok letartóztatták.

1945. február 13-án, a főváros felszabadítása után szabadult ki, s bekapcsolódott a politikai életbe. Megbízást kapott az V. kerületi szervezet létrehozására és vezetésére. 1945 tavaszán az FKGP budapesti központjában felállította és egyben vezette a közgazdasági osztályt. Az 1945. október 7-i budapesti községi választások nyomán bekerült a fővárosi törvényhatósági bizottságba. 1945. november 4-én a nagy-budapesti választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946. március 25-től az FKGP fővárosi frakciója intézőbizottsági tagja, majd Antall József mellett pártigazgató-helyettes. 1946. október 1-jétől december 31-ig a Kereskedelem- és Szövetkezetügyi Minisztérium politikai államtitkára. 1947. februártól – Balogh István főtitkárrá választása után – ismét ő irányította a párt gazdasági ügyeit.

Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatása és emigrációba kényszerítése után az FKGP országos központjában a gazdaságpolitikai osztály vezetője, majd 1947 szeptemberétől a párt gazdasági bizottságának a tagja. Jelentős szerepe volt a párt anyagi helyzetének a

stabilizálásában. 1947. augusztus 31-én újra képviselővé választották a párt országos listáján. A november 23-i tisztújítás során ismét megválasztották az FKGP kereskedőcsoportjának az elnökévé. Később fokozatosan szembekerült a párt baloldali irányvonalával, ezért 1948 februárjában a pártvezetőséghez intézett levelében bejelentette, hogy lemond a kereskedőcsoport elnökségéről és fővárosi törvényhatósági bizottsági, illetve parlamenti bizottsági tagságáról; áprilisban hasonlóképpen cselekedett parlamenti mandátumát illetően is, és kilépett a kisgazdapártból. 1948. április 26-án jelentették be távozását a képviselőházból. A gazdasági életben szintén több fontos posztot töltött be, miközben a családi vállalat budapesti irodáját is vezette. 1945-től a Magyar Kereskedők Országos Központi Szövetsége alelnöke, később elnöke. A Magyar Szőlősgazdák Borértékesítő Szövetkezetének az igazgatója, a Rum- és Likörgyárosok Országos Egyesülete alelnöke (1945–1947), a Szolnoki Magyar Bank igazgatósági tagja és a Szolnoki Kereskedelmi Társulat elnöke. 1947 júniusától a Magyar Nemzeti Bank főtanácsosa.

1950-1951-ben üzletvezető az Állami Biztosítónál, majd hat hónapig segédraktáros a Tüzelőanyag-szállító Vállalatnál. 1952 júliusától 1956 májusáig a Sinus Finommechanikai Kisipari Termelőszövetkezet tisztviselője. 1956 októberében részt vett a Független Kisgazdapárt újjászervezésében; november 3-án, újra Antall József mellett helyettes pártigazgató lett. A forradalom leverését követően többször zaklatták, és házkutatást tartottak a lakásában; 1957. július 16-ától 1958. február 4-ig közbiztonsági őrizetben volt. 1958-ban a Budapesti Vásárrendező Irodánál helyezkedett el, majd a Földművelésügyi Minisztérium Mezőgazdasági Kiállítási Irodájának az előadója, illetve főelőadója 1965-ig. 1965-1967-ben a Vörös Október Termelőszövetkezet áruforgalmi előadója. 1968-tól a Mezőgazdasági Ipari Közös Önálló Vállalkozásnál dolgozott, innen ment 1978-ban nyugdíjba. Nyugdíjasként gazdasági tanácsadó a Budatejnél (1978–1982), a Skála Sasad Gt.-nél (1982) és a Dukát Műanyagipari Kísszövetkezetnél (1983–1986). Idős korában rendszeresen találkozott egykori kisgazdapárti képviselőtársaival, köztük Pártay Tivaddal. Részt vett a kisgazdapárti politikusoknak a Hazafias Népfrontnál megrendezett rendszeres évi összejövetelein, valamint a Györgyi Lajos budakeszi lakásán tartott kötetlen találkozókön.